

ZBOROVANJA**Letno zborovanje Ameriške zveze geografov**

New Orleans, 10.–14. 4. 2018

Letna konferenca, ki jo organizira Ameriška zveza geografov (*American Association of Geographers*) velja za največje zborovanje geografov na svetu. Vsako leto poteka v izbranem ameriškem velemestu, dovolj velikem, da lahko gosti okoli 10.000 udeležencev z vsega sveta. Dogodek večinoma pritegne udeležence iz anglosaškega sveta, čeprav posamezniki prihajajo iz prek 90 držav in vseh celin.

Letošnji dogodek je potekal v New Orleansu, ki slovi po uličnih zabavah, sproščenem življenjskem slogu, jazz glasbi in večinskem Afroameriškem prebivalstvu. New Orleans je zabavljaska prestolnica in srce ameriškega juga. V času aprilske konference se je v mestu odvijal Festival francoske četrti (*French Quarter Festival*). V okviru festivala so se na številnih odrih po mestu predstavljali predvsem domači mojstri jazza, bluesa in glasbene zvrsti zydeco.

Na konferenci so bile izpostavljene tri tematike, ki so bile po mnenju upravnega odbora Ameriške zveze geografov trenutno najbolj pereče: geografija Afroameričanov, naravne nesreče in GIS ter aktivno državljanstvo. Petdnevna konferenca je potekala v obliki več vzporednih tematskih sekcij, v okviru katerih se je zvrstilo več kot 5000 predstavitev v obliki predavanj, posterjev ali delavnic. Da gre za enega največjih geografskih dogodkov, kaže tudi širok diapazon tem, ki jih obravnava konferenca. Med bolj nenavadne sodijo geografija biblije, geografija seksualnosti in geografija nizkocenovnih letalskih prevoznikov.

Na letošnjem zborovanju so bili prisotni štirje slovenski geografi: Mojca Ilc in Boštjan Rogelj z Oddelka za geografijo Filozofske fakultete Univerze v Ljubljani, Milan Bufon s Fakultete za humanistične študije Univerze na Primorskem in Peter Kumer z Geografskega inštituta Antona Melika ZRC SAZU.

Mojca Ilc Klun je s posterjem z naslovom *Gamification in Geography Education – The use of a board game Crossing Borders to teach about migration and Slovenian emigration* (Igrifikacija na primeru geografskega izobraževanja: uporaba namizne didaktične igre Prečkanje meja za poučevanje o migracijah

PETER KUMER

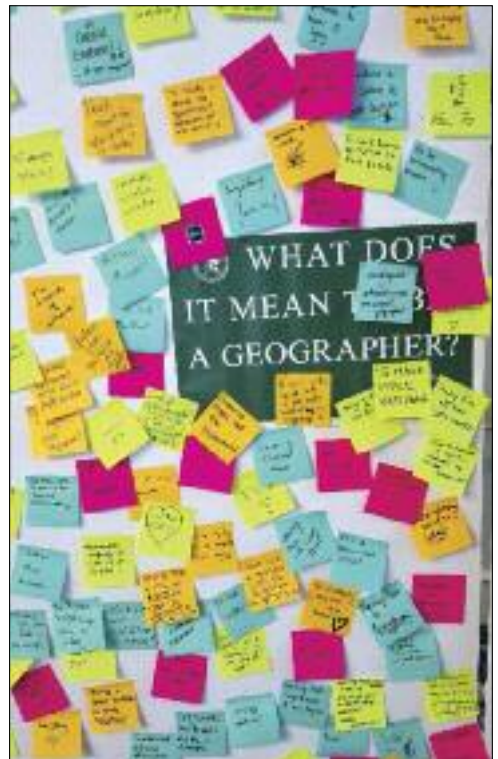
Slika 1: Glavna promenada v New Orleansu s stolpnicama v katerih so potekala vzporedna predavanja največjega geografskega zborovanja na svetu.

Slika 2: Osrednji prostor kongresa je krasil globus. Na zemljevid sveta pa so udeleženci vnašali kraje, iz katerih so pripotovali.

MOJCA ILC KLUN

Slika 3: Tabla, na katero so udeleženci pripeli lističe z odgovori na vprašanje: »Kaj ti pomeni biti geograf?«

BOŠTJAN ROGELI

PETER KUMER

Slika 4: Po orkanu Katrina, ki je prizadel New Orleans leta 2005, so mesto utrdili s protipoplavnimi nasipi – primer je viden na desni strani fotografije. Na levi strani je glavni rokav reke Misisipi.

PETER KUMER

Slika 5: »Načičkanost« je glavna značilnost stanovanjskih predelov mesta, ki slovi po svojem sproščenem življenjskem slogu.

PETER KUMER

Slika 6: Aligatorji, majhni in veliki, se sproščeno sončijo v delti reke Misisipi.

in slovenskem izseljenstvu) izpostavila nekaj ključnih poglavij slovenskega izseljenstva ter obenem na primeru inovativne didaktične namizne igre *Crossing borders* (Prečkanje meja) predstavila metodo, kako lahko o tematikah migracij in slovenskega izseljenstva učitelji poučujejo v šolah.

Boštjan Rogelj je v okviru sekcije *The New (Ab)Normal at Borders II – Containment*, ki se je ukvarjala s problematiko meja in selitev, predstavil referat o značilnostih slovenske azilne politike. V njem je izpostavil različne »mehke prakse« in strategije, ki jih Slovenija uporablja za odvracanje prosilcev za azil.

Peter Kumer je v okviru sekcije, v kateri so obravnavali vlogo spola pri gospodarjenju z gozdom, predstavil lastnice majhnih gozdnih posesti v Sloveniji, ki v nasprotju od moških lastnikov višje vrednotijo okoljsko in socialno funkcijo gozda. Glede na to, da je njihov delež višji od deležev lastnic v drugih evropskih državah, bo njihov način gospodarjenja pomembno vplival na upravljanje s slovenskimi gozdovi v prihodnosti.

Milan Bufon je predstavil nastanek sodobne slovenske državne meje, ki je zaradi številnih zgodovinsko-geografskih dejavnikov idealen študij primera na področju mejnih vprašanj in čezmejnih integracijskih procesov. Poudaril je pomen narodnih manjšin in funkcijskih soodvisnosti prostora ob meji v procesu čezmejnega povezovanja.

Obisk te konference udeleženca običajno ne pusti ravnodušnega. Geografija bo in ostaja pomembna znanstvena disciplina prav zato, ker ne zmanjka tem, ki jih obravnava z vidika prostorske razsežnosti. To širino panoge ameriška konferenca uspešno neguje, zato po mnenju mnogih njen obstoj v prihodnosti ni vprašljiv.

Peter Kumer, Mojca Ilc Klun, Boštjan Rogelj

4. mednarodna znanstvena konferenca Geobalcanica

Ohrid, Makedonija, 14.–15. 5. 2018

V Ohridu je sredi maja potekala četrta mednarodna znanstvena konferenca Geobalcanica pod geslom *Connect all geographers* 'Povežimo vse geografe'. Na programu je bilo 76 predavanj in 30 posterjev skoraj 300 avtorjev iz 14 držav Evrope in Severne Amerike. Glede na prejšnja leta je bilo predavanj, posterjev in avtorjev več, držav pa manj.

Konferenco organizira Društvo Geobalcanica (*Geobalcanica Society*), ki je tudi tokrat opravilo odlično delo. Glavni vodji konference sta bila Ivan Radevski in Svemir Gorin, predavatelja na Naravoslovno-matematični fakulteti Univerze Cirila in Metoda v Skopju.

Predavanja so bila razdeljena na štiri vsebinske sklope: *Physical Geography* (28 predavanj in 8 posterjev), *Socio-Economic Geography* (24 predavanj in 8 posterjev), *Cartography, GIS and Spatial Planning* (22 predavanj in 11 posterjev) ter *Teaching and Educational Geography* (2 predavanji in 3 posterji).

Konferenci smo se udeležili tudi slovenski geografi: Rok Ciglič, Primož Gašperič, Matjaž Geršič, Drago Perko, Jure Tičar in Matija Zorn (slika 1). Nastopili smo s štirimi referati:

- *Cartographic Presentations of Borders on Old Maps of Slovenia,*
- *Evaluating Landscape Classifications with Machine Learning,*
- *Geographical Names and Landscape Hotspots in Slovenia,*
- *Landscape Diversity and Geoheritage of Slovenia.*

V torek so potekala predavanja po sekcijah, v sredo pa so organizatorji izvedli še strokovno ekskurzijo po jugozahodni Makedonijo. Slovenski udeleženci smo ekskurzijo razširili še na jugovzhodno Makedonijo. Z Ohridskega jezera (358 km²) smo se proti vzhodu povzpeli v Narodni park Galičica (227 km²), ki mu kraljuje 2254 m visoka gora Magaro, nato pa spustili do Prespanskega jezera (176 km²). Skozi

IVAN RADEVSKI

Slika 1: Slovenski udeleženci Geobalcanice (od leve proti desni): Matjaž Geršič, Jure Tičar, Matija Zorn, Drago Perko, Primož Gašperič in Rok Ciglič.

ROK CIGLIČ

Slika 2: Ekipa je makedonsko jezersko transverzalo končala ob plitvem Dojranskem jezeru na makedonsko-grški meji na skrajnem jugovzhodu Makedonije.

Bitolo, ki je bila še na začetku 20. stoletja tretje največje mesto na Balkanu, za Carigradom in Solunom, smo prispeli do ostankov zgodovinskega mesta Heraclea Lyncestis, ustanovljenega pod Filipom II. Makedonskim. Pot smo nadaljevali mimo Prilepa in Kavadarcev do 29 km dolgega umetnega Tikveškega jezera (14 km²), ki ga obdaja pokrajina z obsežnimi vinogradi in sadovnjaki. Nato smo se po dolini Vardarja spustili skozi slikovito sotesko Demir Kapijo (turško Železna vrata) do mesteca Gevgelija tik pred mejo z Grčijo. Makedonsko jezersko transverzalo smo končali pri plitvem Dojranskem jezeru (43 km²; slika 2), katerega globina nikjer ne presega 10 m. Pozno zvečer smo se vrnili na Ohridsko jezero in si ogledali nočni stari Ohrid.

Vse informacije o konferenci najdete na spletnem naslovu <http://www.geobalcanica.org>.

Naslednja konferenca Geobalcanica bo leta 2019 v bolgarski Sofiji.

Drago Perko

Forum Alpinum 2018 in 7. Konferenca o vodah

Breitenwang, Avstrija, 4.–6. 6. 2018

Mednarodni znanstveni komitee za preučevanje Alp (*International Scientific Committee on Research in the Alps* – ISCAR) je v Breitenwangu, ob avstrijskemu predsedovanju Alpski konvenciji, s podporo Avstrijske akademije znanosti, Švicarske akademije umetnosti in znanosti, Dežele Tirolske, avstrijskega Zveznega ministrstva za trajnostnost in turizem ter italijanskim Ministrstvom za okolje, kopno in morje organiziral 13. Forum Alpinum z naslovom »Voda Alp – skupno dobro ali vir konfliktov?« (*Alpine water - common good or source of conflicts?*). Hkrati je potekala tudi 7. Konferenca o vodah (*Water Conference*), ki je del platforme za vode pri Alpski konvenciji.

Forum Alpinum je neformalno združenje in konferenca obenem. Njegov namen je, da raziskovalce različnih znanstvenih disciplin vseh alpskih držav poveže z deležniki različnih področij javnega življenja.

Do sedaj je potekal v Disentisu (1994), Chamonixu (1996), Garmisch-Partenkirchnu (1998), Bergamu (2000), Alpbachu (2002), Kranjski Gori (2004), Engelbergu (2007), Argentière-la-Besséeju (2008), Münchenu (2010), Valposchiavu (2012), Darfo Boario Termah (2014) in Grassau (2016).

Tokratni dialog med raziskovalci, praktiki in oblikovalci politik je bil osredotočen na vrste in lokacije vročih točk ob prihodnji konfliktni rabi vode, prilagoditvam rabe vode zaradi njene spremenljive ponudbe in porabe, porajajočim se konfliktom pri rabi vode ter inštrumentom za izogibanje in reševanje teh konfliktov.

Okolica Breitenwanga, kjer je potekala konferenca in bližnjega starega trškega naselja Reutte v slikoviti dolini reke Lech na severozahodu Avstrije, velja za vrata na Tirolsko. Lech je ena zadnjih naravno neokrnjenih rek v Alpah. Zanimive predstavitve in razprave je obogatila ekskurzija, na kateri so organizatorji predstavili renaturacijo Lecha. V 80-ih letih 20. stoletja so se prebivalci doline uprli apetitom investitorjev po mnogih zajezitvah in gradnji hidroelektrarn ter zahtevali, da reka ostane »divja«. Leta 2000 je bilo to razglašeno zavarovano območje Natura 2000. S pomočjo projekta Life so v obdobju 2001–2007 ob investicijah v višini osem milijonov evrov izvedli 53 zaščitnih ukrepov varovanja habitatov flore in favne. Reki so vrnili njen naravni prostor. Rečno strugo so razširili in ob visokem vodostaju reki omogočili naravno razlivanje ter tako preprečili prihodnjo škodo zaradi poplav. Ob 61 kilometrov dolgem tirolskem odseku reke je projekt povezal 24 občin, ki so leta 2006 na območju 41 km² obrečnega prostora omogočile ustanovitev Naravnega parka Tiroler Lech (*Naturpark Tiroler Lech*). Med izvirov Lecha in mejo z Bavarsko so zasnovali dolinsko pohodniško pot, ki je območje usmerila v razvoj mehkega turizma. Tako je tamkajšnja turistična industrija stopila na pot prilagajanja podnebnim spremembam. Glavna turistična sezona se je iz zime, kjer je prednjačilo smučanje s pomočjo umetnega zasneževanja, premaknila v poletje, kjer med aktivnostmi prevladuje pohodništvo s spremljevalnimi dejavnostmi. Naravni park Tiroler Lech je bil 2017 razglašen za najboljši avstrijski naravni park. Interpretativni center za obiskovalce (*Naturparkhaus*) letno obišče 8000 obiskovalcev. Ekskurzijo je sklenil obisk mostu »*Highline 179*«, imenovanem po cesti, ki poteka pod njim. Ob otvoritvi leta 2014 se je v Guinnessovo knjigo rekordov vpisal kot najdaljši viseči most za pešce na svetu narejen na tibetanski način. Visok je 114 metrov, s 406 metri dolžine pa med seboj povezuje ostanke dveh srednjeveških trdnjav. Vrhunec celotne ekskurzije je bil večerni glasbeni nastop skupine *Bluatschink*. Skupino vodi kantavtor Toni Knittl, ki je bil v 80-ih letih prejšnjega stoletja eden izmed borcev proti betonizaciji rečne struge Lecha. Njegove pesmi so osvojile tudi širše avstrijsko radijsko občinstvo in to kljub temu, da je njihovo besedilo napisano v narečju doline Lech. *Bluatschink* nastopa kot varuh reke Lech ter zagovornik posameznih rastlinskih in živalskih vrst ob njej, kot združevalec umetnosti, naravovarstva in aktivizma o ozaveščanju pomenu narave pa je zanimiv avstrijski fenomen.

Slovenijo so na konferenci zastopali naslednji prispevki: *New tools for better drought risk management* (Andreja Sušnik, Agencija Republike Slovenije za okolje), *50 shades of green infrastructure – experiences from Slovenia* (Jože Papež, Hidrotehnik ter Mateja Ribnikar in Maja Jelen, Ministrstvo za okolje in prostorsko planiranje), *Valuation of recreation related ecosystem services on rivers Soča (Slovenia) and Tara (Montenegro)* (Jernej Stritih, Stritih Sustainable Development ter Matjaž Harmel in Klemen Strmšnik, ZaVita d. o. o.), *The role of local community in governing water as a common-pool resource* (Primož Pipan, Mateja Šmid Hribar in Mimi Urbanc, Geografski inštitut Antona Melika ZRC SAZU), *A reference database to support practitioners toward Integrated River Ecosystem Management (Sašo Šantl in Urška Kocijančič, Inštitut za vode Republike Slovenije)*. Luka Štravs z Ministrstva za okolje in prostor je vodil modul z naslovom *Green infrastructure for an integrated and sustainable water management*, Jože Papež pa je predstavil rezultate 7. Konference o vodah.

Sporočilo tokratnega Forumu Alpinuma in Konference o vodah je skladno s sporočili *Bluatschink*-ovih pesmi – naravno ohranjena alpska reka je hranilna knjižica za storitve v prihodnosti, ki jih zdaj še ne poznamo. Naravna reka je postala simbol doline Lech.

Primož Pipan

Triglav 240: Posvet ob 240-letnici prvega dokumentiranega vzpona na Triglav

Mojstrana, 8.–9. 6. 2018

26. avgusta je minilo 240 let od kar je bil leta 1778 prvič dokumentirano osvojen naš najvišji vrh (slika 1). Čeprav je s tem podvigom še vedno povezanih več odprtih vprašanj, pa dejstva, da je bil Triglav osvojen ni oporekati. V literaturi sicer »s pridržki nekaterih«, tudi na primer Jakoba Aljaža, beremo, da so omenjenega dne kot prvi na vrh Triglava stopili štirje Bohinjci (slika 2): Štefan Rožič (1732–1802), kmet in lovec iz Savice, Matevž Košir (1744–1798), rudar iz Jereke, Luka Korošec (1747–1827), kmet in rudar s Koprivnika in Lovrenc Willomitzer (okoli 1747–1801), ranocelnik iz Stare Fužine. Najstarejša znana navedba o tem dogodku je bila objavljena tri leta po vzponu v drugem zvezku *Oriktografije Kranjske* (1781) Baltazarja Hacqueta. Podrobnejši opis vzpona pa je šele 43 let po osvojitvi vrha v časniku *Illyrisches Blatt* (1821) podal zgodovinar Franc Ksaver Richter. Kot vir so mu služili rokopisi Žige Zoisa, ki je z razpisano nagrado prvopristopnike spodbudil k osvojitvi vrha. Žal navedb Richterja ne moremo preveriti, saj so se omenjeni rokopisi Žige Zoisa izgubili. Zato je tudi še vedno »odprto« ali so bili pred 240 leti na vrhu trije (kot piše Hacquet) ali štirje (kot piše Richter).

Danes je Triglav deležen množičnega obiska (slika 3), kar pomeni, da je relativno lahko dostopen, pred 240 leti pa ni bilo tako in so se morali prvopristopniki še kako potruditi, da so osvojili vrh. Do vrha ni vodila današnja »avtocesta«, pot (no poti še ni bilo) pa je bila mestoma široka zgolj dobrega pol metra, zato se ni čuditi, da so pri vzponu tudi »oklevali«.

Triglav je bil starim Slovanom bog, mnogo kasneje mesto umetniškega in raziskovalnega navdiha ter (žal) tudi mednarodnih trenj. Danes predstavlja tako naravno kot kulturno dediščino in nam je Slovencem simbol v mnogoterem pomenu. Triglav je tako navdihoval, navdihuje ter bo navdihoval strokovnjake s številnih področij in obletnice so priložnost, da se jih zbere pod isti streho. Prav to je bil tudi namen posveta z naslovom »Triglav 240«, ki je v začetku junija potekal v Slovenskem planinskem muzeju v Mojstrani (sliki 4 in 5).

TOMAZ LAUKO

Slika 1: Triglav in Triglavski ledenik na upodobitvi Marka Pernharta, približno sedemdeset let po prvi osvojitvi vrha (naslov: Vrh Triglava; po letu 1849; velikost: 60 × 90 cm; olje na platnu; hrani Narodni muzej Slovenije).

MATIJA ZORN

Slika 2: Spomenik v Ribčevem Lazu ob Bohinjskem jezeru, posvečen štirim prvopristopnikom na Triglav in s pogledom nanj. Spomenik so postavili ob dvestoletnici prvega vzpona in nanj zapisali: »Dne 26. 8. 1778 so se štirje srčni možje iz Bohinja Luka Korošec, Matevž Kos, Štefan Rožič in Lovrenc Willomitzer prvi, dokler svet stoji povzpeli na vrh Velikega Triglava«.

MATIJA ZORN, 27. 8. 2016

Slika 3: V jasnih avgustovskih dneh, podobnih tistim izpred 240 leti, je danes na Triglavu kot v »mravljišču«.

MATIJA ZORN

Slika 4: Posvet je potekal v prostorih Slovenskega planinskega muzeja v Mojstrani. Uvodni nagovor pomočnice direktorja Znanstvenoraziskovalnega centra Slovenke akademije znanosti in umetnosti Jerneje Fridl.

MATIJA ZORN

Slika 5: Pred Slovenskim planinskim muzejem je postavljen bivak (nekdanji Bivak II), ki je med letoma 1936 in 2015 stal na Na Jezerih (2118 m) nad dolino Vrat.

S posvetovanjem se tudi raziskovalci in drugi poznavalci slovenskega gorskega sveta pridružujemo dogodkom, ki so v letu 2018 obeležili »prvi vzpon«. Posveta se je udeležilo blizu sedemdeset posameznikov, v dveh dneh pa se je zvrstilo blizu štirideset predavanj s področij zgodovine, arheologije, geografije, geodezije, etnologije, turizma in športa ter dediščine. Želja organizatorjev je namreč bila, da bi zajeli kar najširši spekter področij, ki s svojim preučevanjem posegajo na območje Triglava in Julijskih Alp. Za humanistične znanosti lahko rečemo, da nam je to uspelo, žal pa se niso odzvale naravoslovne znanosti, v prvi vrsti tu mislimo na geologijo in biologijo. Poleg predavanj je posvet ponudil tudi projekcijo prvega slovenskega celovečernega filma *V kraljestvu Zlatoroga* ter voden ogled po delu doline Vrat z vodnikom Triglavskega narodnega parka.

Posvet smo soorganizirali Filozofska fakulteta Univerze v Ljubljani oziroma njena oddelka za zgodovino in geografijo, Znanstvenoraziskovalni center Slovenske akademije znanosti in umetnosti oziroma njegov Geografski inštitut Antona Melika ter Slovenski planinski muzej, ki deluje v okviru Gornjesavskega muzeja Jesenice.

Nekatere predstavitve so bile vezane neposredno na Triglav, druge so obravnavale širše Triglavsko pogorje, tretje celotne Julijske Alpe, četrte pa so segle tudi prek teh meja. Nekatere predstavitve so bile bolj znanstvene, druge bolj poljudne, vsem pa je bilo skupno, da so tako ali drugače povezane s našo najvišjo goro, nacionalnim simbolom, ki se nas vsakega dotakne na svoj način.

Predstavljeni referati niti po izboru snovi (kot rečeno je bil predvsem manjko naravoslovnih tem), niti po avtorjih še zdaleč ne izčrpajo vseh razsežnosti, ki jih ima ta gora v slovenski zgodovini, geografiji ali drugih vedah ter v življenju ljudi, ki so imeli kdaj kaj pomembnega opraviti z njo. Tako so se že na samem posvetu pojavile pobude, da bi se čez deset let, ob še bolj okrogli obletnici, lotili sorodnega »projekta«. Morda se bodo do takrat našli tudi Zoisovi rokopisi in bomo lahko »zaprli« poglavje o tem, kdo je pred 240 leti dejansko stal na vrhu.

Obletnica, kateri je bil posvet namenjen, pa v letu 2018 ni edina vezana na Triglav in slovensko planinstvo. Mineva tudi 240 let od knjižne objave prve upodobitve Triglava (objavljena v I. zvezku Oriktografije Kranjske Baltazarja Hacqueta, 1778; izdelal jo je Franc X. Baraga že dve leti prej) ter 125 let od ustanovitve Slovenskega planinskega društva. Ne pozabimo pa, da obeležujemo tudi 100 let od konca prve svetovne vojne, ki je s soško fronto pustila velik pečat v našem gorskem svetu.

Na koncu omenimo še, da to ni prvi posvet, ki bi ob obletnici »prvega vzpona« zbral poznavalce Triglava. Ob pripravah na dvestoletnico je bila konec decembra 1976 organizirana »javna tribuna« na temo »prvega vzpona«. Zvrstilo se je deset predavanj, ki so jih objavili v »Triglavskem zborniku« (1976), nekaj let kasneje pa (deloma) poobjavili s še več prispevki posvečenih Triglavu v knjigi »Triglav, gora naših gora« (1980).

Razširjeni referati s tokratnega posveta so objavljeni v znanstveni monografiji z naslovom »Triglav 240«, ki je podrobneje predstavljena v rubriki Književnost v tej številki Geografskega vestnika. Monografija je sicer prosto dostopna na spletnem naslovu: <https://zalozba.zrc-sazu.si/sl/publikacije/triglav-240#v>.

Matija Zorn, Peter Mikša

26. mednarodna krasoslovna šola »Klasični kras«: Turistične jame in znanost (ob 200. obletnici odkritja notranjih delov Postojnske jame)

Postojna, Slovenija, 18.–23. 6. 2018

Junija je v Postojni potekala mednarodna konferenca o krasu (26. mednarodna krasoslovna šola »Klasični kras«), ki jo je organiziral Inštitut za raziskovanje krasa ZRC SAZU, podprta pa je bila tudi s strani slovenske Nacionalne komisije za UNESCO, Znanstvenoraziskovalnega centra Slovenske akademije znanosti in umetnosti, Zavod Znanja, Javne agencije za raziskovalno dejavnost Republike Slovenije, Parka Škocjanske jame in Postojnske jame d. d. Zborovanje je potekalo v prostorih Inštituta za raziskovanje krasa ZRC SAZU ter Kulturnega doma Postojna. Predavanja so potekala tri dni od ponedeljka

do srede ter zajemala zanimive sklope in poglede o turističnih jamah: od znanosti, preko izobraževanja, pa vse do športa. Krasoslovna šola je zajemala tudi štiri ekskurzije. Prvi dve, krajši, sta potekali v Postojnski jami, Škocjanskih jamah in Sveti jami, kjer je bil (predvsem na primeru Škocjanskih jam in Svete jame) poudarek na kontrastu velikih in malih turističnih jam. V četrtek je potekala celodnevna ekskurzija z naslovom Turistične jame in kras Dolenjske, v petek pa ekskurzija z naslovom Turistične jame in kras Notranjske.

Letošnja krasoslovna šola je bila v znamenju 200-letnice odkritja notranjih, pogosto označenih kot najlepših delov Postojnske jame. Že aprila leta 1818 je Luka Čeč, jamski svetilničar in odkritelj notranjih delov Postojnske jame, nove rove označil za »paradiž«. Od takrat naprej je Postojnska jama nizala uspehe pri organiziranem turizmu, prav tako pa predstavljala izjemno pester podzemeljski laboratorij mnogoterih raziskav, od kemije, fizike, pa vse do klasičnega krasoslovja. Postojnska jama d. d. se je na krasoslovni šoli, skupaj z ogromnim številom ostalih turističnih jam po svetu, predstavila tudi v luči sodelovanja z različnimi slovenskimi znanstvenimi ustanovami, ki nova odkritja obiskovalcem predstavijo na poučen, zanimiv in učinkovit način.

Sodelavci Geografskega inštituta Antona Melika ZRC SAZU smo letos predstavili štiri prispevke v obliki posterjev. Prvi, *Ostanki zgodnih procesov pri zakrasevanju karbonatne plošče*, je bil predstavljen v sodelovanju s sodelavci iz Univerze La Trobe (Melbourne, Avstralija) ter iz Univerze Curtin (Perth, Avstralija). Drugi prispevek, *Sedimenti sadre v globokih jamah ravnika Nullarbor, Avstralija*, je bil ustvarjen skupaj s sodelavci Inštituta »Jožef Stefan« ter Univerze Curtin. Naslov tretjega prispevka se je glasil *Prednosti sodelovanja med javnim raziskovalnim zavodom in zasebnim upravljavcem naravne dediščine*, predstavljen pa je bil v sodelovanju s sodelavci Postojnske jame d. d. Četrty prispevek, *Jamski turizem v Sloveniji: od zibelke geoturizma proti trajnostnem upravljanju s kraškimi pojavi*, je bil predstavljen v sodelovanju s sodelavci Univerze v Novem Sadu.

Več informacij o letošnji in preteklih krasoslovnih šolah je na voljo na spletni strani: <http://iks.zrc-sazu.si/si/>.

Matej Lipar